

KAMIOŤĂ•KEM V AMERICE - 2

StĂ•eda, 24 Ă•ervenec 2013

Bylo 15. kvĚ•tna 1988, pĂ•t hodin odpoledne, slunĚ•ko svĚ•tlo a jĂ• vezl New YorĚ•anĂ•m jahody. Na hranice do Arizony to bylo 55 mil (krĂ•t 1,6 - tzn. pĂ•tblĚ•nĂ• asi 90 kilometrĂ•), zĂ•itost na necelou hodinu. Nikoli však pro mne... NicmĚ•nĂ• jsme tam dojeli a jĂ• doufal, Ă•e uĂ• bylo vĂ•yuky dost a Franta si to vezme. On mĂ• ale na vĂ•c jinĂ• nĂ•zor.

PĂ•ejeli jsme vĂ•hu, Ă•Ă•kal, Ă•e to se musĚ•m nauĚ•it taky, a uĂ• byl zase v pelechu. A Ă•e ho mĂ•m vzbudit v Hollbrucku mi ještĂ• staĚ•il Ă•Ă•ct na povzbuzenou, Ă•e za Ă•Ă•dnĂ•ch okolnostĚ• nesmĚ•m sjet z dĂ•lnice. MĂ• prĂ•y pĂ•Ă•edtĚ•m s sebou kterĂ•y v kaĂ•dĚ•m stĂ•tĂ• sjel s freeway na exitu Ă•islo 40, protoĂ•e jeli po Interstate 40, a on si ta Ă•isla pletl. Freeway je z od zĂ•padu na vĂ•chod a od jihu na sever znaĚ•kami, mĚ•lovnĚ•ky snad?, v originĂ•le milemarker. Podle nich vĚ•te, kde jste, kde se co udĂ•lo, z radia se zase dovĚ•te, kde Ă•ihĂ• policajti. Exit do truckstopu u Hollbrook je na milemarkeru 292, coĂ• jsem ovšem na nultĂ•e mĚ•li netušil. Aby mi cesta ubĚ•hala, strĂ•il jsem do rĂ•dia kazetu od skupiny ABBA, vytĂ•hl krabiĚ•ku cigaret, no a jel. .. UĂ• se setmĂ•lo, uĂ• se mi zdĂ•lo, Ă•e snad jedu nĂ•jak dlouho, uĂ• jsem nĂ•kolikrĂ•t chtĂ• budit, jestli jsem ten Hollbruck nepĂ•ejel, ale mĂ• jsem strach. On kdyĂ• se Franta naštval... Tachometr, co si mohou vynulovat na zaĂ•Ă•tku jĚ•zdy, v traku nenĚ• a na to, abych poĂ•Ă•tal kolik jsem ujel, jsem stejnĂ• nemĂ• ani pomyšlenĚ•. OĂ• jako tenisovĂ• mĚ•ky vytĂ•eštĂ•nĂ• na silnici pĂ•Ă•ede mnou, ABBA mi v jednom kuse prozpĂ•vovala, jĂ• se divil, jak to dlouho trvĂ•. No, netušil jsem, Ă•e to radio mĂ• kazeĂ•Ă•k, kde se smĂ•r pĂ•Ă•ehazuje sĂ•m, kdyĂ• to dojede na konec. Stoupal jsem do hor, o kterĂ•ch jsem pĂ•Ă•edtĚ•m ani nevĂ•dĂ•l, Ă•e vĂ•bec existujĚ•, zĂ•pasil s pĂ•Ă•evodovkou a snaĚ•il se zapadnout, kterou rychlost tam zrovna mĂ•m a pĂ•Ă•ipravit se duševnĂ• na dalšĂ•Ă•zenĚ•. Bude to nahoru nebo dolĂ•? Potom jsem sjĚ•dĂ•l s tĂ•ch hor, s kopcĂ•, o kterĂ•ch jsem nevĂ•dĂ•l, jak jsou dlouhĂ• a jak prudkĂ•. PĂ•mi tom jsem se snaĚ•il nemyslet na mnohĂ• varovĂ•nĚ• a hrĂ•zostrašnĂ• vyprĂ•vĂ•nĚ• o tĂ•ch, kteĂ•mi s kopce brzdili a brzdili, aĂ• jim shoĂ•mely brzdy, trak se rozjel a oni se zabili, a na ty, co brzdy šetĂ•ili a zabili se taky, protoĂ•e zas jeli moc rychle. Ve tĂ•mi hodinĂ• rĂ•no jsem koneĚ•nĂ• uvidĂ•l to, o Ă•em jsem snil - truckstop v Hollbrook. PyšnĂ• budĚ•m Frantu, a on mi vynadĂ•l, kde jsem se tak coural, vymĂ•nili jsme se a jĂ• upad do bezvĂ•domĚ•. Pak si dlouho nepamatuju nic, potom jak jedu Texasem, ten hornĚ• cĚ•p mĂ•Ă•mi asi jenom 170 mil. Pak zas nevĚ•m, pak jak jedu po turnpike v Pennsylvanii a pak uĂ• jsme se koneĚ•nĂ• pĂ•tblĚ•Ă•ili k New Yorku. To uĂ• jsem byl dĂ•snej mazĂ•k a moc se mne dotklo, Ă•e Franta poruĚ•il zajet na dĂ•lnici, vybavenĂ• obĂ•erstvenim, zĂ•chody a podobnĂ•, šli jsme se vyĂ•rat a pak si za volant sednul sĂ•m. Vyjeli jsme z odpoĂ•vadla a vyrazili na New York. Franta vyprĂ•vĂ•l, spĚ•e mi kladl na srdce, jak musĚ•m bĂ•t opatrnĂ• a nesmĚ•m se splĚ•st, za Ă•Ă•dnou cenu nesmĚ•m vjet do Lincoln nebo Holland tunelu, protoĂ•e jsou pro nĂ•s nĚ•zkĂ•. KoneĚ•nĂ• byl pĂ•Ă•ed nĂ•mi most George Washingtona. Koukal jsem na to jako zjara, myslel jsem, Ă•e na mne zamĂ•vĂ• Socha Svobody a vlastnĂ• jsem ji nevidĂ•l dodnes. Hned za mostem se dĂ•lnice noĂ•mĚ• do tunelu a projĚ•dĚ• pod domy nĂ•kolik blokĂ•. PĂ•mi vĚ•jezdu jsme vidĂ•li zajĚ•mavou vĂ•c. Zastavilo tam auto, zĂ•mĚ•j mĂ• pro poruchu a lidĂ• od nĂ•j odchĂ•zeli pĂ•šel. KdyĂ• jsme za hodinu jeli zpĂ•tky, auto bylo v plamenech. Znova jsme tam pĂ•Ă•ijeli asi za deset dnĚ• a ten ohoĂ•elĂ• vrak tam ještĂ• byl. To ale pĂ•Ă•edbĚ•hĂ•m. Podle pokynĂ• jsme mĂ•li jet na exit Ă•islo sedm a pak po ulici s kdovĚ•jakĂ•m jmĂ•nem tak dĂ•l. Dojeli jsme na exit sedm, sjeli do mĂ•sta, ale ulice nikde. Franta zastavil u benzinovĂ• pumpy a šel se zeptat. Dlouho se nevracel, pak jsem vidĂ•l jak telefonuje a kdyĂ• se vrĂ•til, povĚ•dĂ• mi, Ă•e jsme na sprĂ•vnĂ•m exitu, ale ve špatnĂ•m mĂ•stĂ• a stĂ•tĂ•... MĂ•me bĂ•t v New Jersey, bratru sto mil daleko. OtoĚ•ili jsme se a uhĂ•nĂ•li zpĂ•t. To jsem ještĂ• neĂ•mĚ•kl, Ă•e tenhle trak umĂ•l s tĚ•m nĂ•kladem, celkem skoro 80,000 liber (36 tun) uĚ•dĂ•t 97 mil za hodinu (155 kmh). Dojeli jsme tam, chvíli jsme se dohĂ•ovali, proĂ• jedeme pozdĂ•, ale pak nĂ•s pustili dovnĚ•. MusĚ•m dodat, Ă•e tohle všechno se odehrĂ•valo po pĂ•lnoci, protoĂ•e podniky, kterĂ• obchodujĚ• se zeleninou, vĂ•dycky nejdĂ•mĚ•ve naloĚ•Ă• to, co jde ven ze skladu a potom teprve, na uprĂ•zdnĂ•nĂ• mĚ•sto, zaĂ•nou vyklĂ•dat novĂ• zboĂ•Ă•. Vytahali jsou tedy z traileru nĂ•klad, pĂ•mi tom jsme jedli jahody a svĂ•t byl krĂ•snej. Pak pĂ•mišel kontrolor, koukl na to a Ă•mĚ•kl nĂ•m, aĂ• si to zase naloĚ•Ă•me, Ă•e je to zkaĂ•enĂ•. Franta se s nĚ•m pokoušel hĂ•dat, jen aĂ• se podĚ•vĂ• na nĂ•klad, Ryan, Ă•e si je jistĂ•, Ă•e jsme pĂ•Ă•edepsanou teplotu dodrĂ•eli. PĂ•Ă•edepsanĂ• pĂ•Ă•pravnĚ• teplota pro jahody je 34 aĂ• 36 stupĂ•Ă• Fahrenheit (1,1 aĂ• 2,2 C). Tak zvanĂ• Ryan je automatickĂ• zapisovĂ• teploty, vyrĂ•bĚ•nĂ• firmou Ryan. Ă•lutĂ• krabiĚ•ka, tak 10x8 cm, 5 cm vysokĂ•, uvnitĂ• je papĚ•rovĂ• pĂ•sek, projĚ•dĂ•jĚ• pod ruĚ•Ă•kou mechanickĂ•ho teplomĂ•. PohĂ•nĚ• to hodinovĂ• strojek, pero vydrĂ•Ă• tĂ•den. Dneska uĂ• je tohle minulost, nahradila to elektronika. Ryan neryan, vyhnanĂ• nĂ•s potupnĂ• ze vrat. Jeli jsme na nejbliĚ•Ă• parkovištĂ•, Ă•ekat, aĂ• bude v Kalifornii rĂ•no, abychom volali o pomoc. ProĂ•ekali jsme nĂ•kolik hodin, potom nĂ•m dali adresu pro jinĂ• velkoobchod, ti Ă•e si jahody vezmou. Dojeli jsme tam a jejich kontrolor jĂ•sal, jakĂ•e to krĂ•snĂ• jahody dostal, Ă•e prĂ•y to je ukĂ•zka, jak majĚ•i Ă•erstvĂ• a prvotĂ•dnĚ• jahody vypadat. SvĂ•Ă•mi jsme se mu se svou anabĂ•zĚ• a on nĂ•m vysvĂ•tlil, Ă•e to je normĂ•lnĚ• politika. ObjednĂ•jĚ• hodnĂ• (a to je pravda, mĂ• uĂ• desĂ•tĂ• trak s jahodami pro ten prvĚ• sklad), aby dostali zboĂ•Ă• za niĚ•Ă•cenu. PĂ•mitom ale nemajĚ•i pro takovĂ• mĚ• upotĂ•ebenĚ• a z nejrĂ•znĂ•jšich dĂ•vodĂ• odmĚ•tnou dodĂ•vku pĂ•Ă•evzĚ•t. VĚ•na ovšem musĚ• bĂ•t nĂ•kde jinde neĂ• nĂ•ch. Dostal jsem tehdy velice uĂ•iteĚ•nou lekci, jenomĂ•e to jsem to ještĂ• nevĂ•dĂ•l. Nakonec vše do dopadlo, zbavili jsme se jahod, dostali adresu pro zpĂ•tĚ•nĚ• nĂ•klad a jeli tam. Bylo to nĂ•kde v New Jersey, nevĚ•m uĂ•, kterĂ• mĂ•sto, jen si pamatuju, Ă•e nemĂ•li na rozĚ•ch blokĂ• normĂ•lnĚ• sloupky se jmĂ•nem ulice, ale takovĂ• kamennĂ• hranoly jako jsou na Olšanech pomnĚ•ky padlĂ•m RudoarmĂ•jcĂ•m. ProtoĂ•e byl veĂ•er a nebylo na nĂ• vidĂ•t, a takĂ•e proto, Ă•e zarostlĂ• travou, lezl jsem v dešti po Ă•tyĂ•m s baterkou v ruce a hledal naši ulici. BohuĂ•el byl pĂ•tek a

ráno nás nenaložili, protože to, co jsme měli vézt, nebylo ještě vyrobeno a musíme počkat do pondělka. Ač je včera, kterou všichni rádi "přímilují". Jsou placeni za ujetou míli, takže čekání je zadarmo, jen se ještě víc utratí. Pochopitelně jsme nechtěli a ani nemohli čekat tam, odpojili jsme trailer a jeli na nejbližší truckstop. Jsme špinaví a upocení, takže jsme po vykoupaní a po náčem k jídlu. Oboje jsme našli, ale sprchy měly takové kvality, že bych tam ani psa nemyl, aby se mi neumazal. Nojo, jenže protože nejsme psi a jinou možnost jsme neměli, nakonec jsme tam vlezli. Proseděli jsme na truckstopu víkend a když jsme v pondělí přijeli do továrny pro náklad, ptali se nás, kde jsme byli, že to v sobotu vyrobili a naložili, a my už jsme mohli být přel cestu domů.... Jo, i to se stane. MICHAL MÁLEK